

ΞΕΝΟΦΩΝ, ΚΕΦ.3-ΠΑΡ.56

ΑΡΧΑΙΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Οἱ δ' ἀπήγαγον τὸν ἄνδρα

διὰ τῆς ἀγορᾶς

δηλοῦντα μάλα

μεγάλη τῆ φωνῆ

οἷα ἔπασχε.

Λέγεται δ' ἔν ῥῆμα

καὶ τοῦτο αὐτοῦ.

Ὡς εἶπεν ὁ Σάτυρος

ὄτι οἰμώξειτο,

εἰ μὴ σιωπήσειεν,

ἐπήρετο·

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Και αυτοί έσυραν τον άντρα

διαμέσου της αγοράς,

ενώ αυτός φώναζε

με πολύ δυνατή φωνή

τι πάθαινε.

Λέγεται και αυτή η φράση

για αυτόν.

Όταν του είπε ο Σάτυρος

ότι θα θρηνήσει

αν δεν κάνει ησυχία

του απάντησε:

«Ἄν δὲ σιωπῶ,
οὐκ ἄρ', ἔφη, οἰμῶξομαι;»
Καὶ ἐπεὶ γε ἔπιε τὸ κώνειον
ἀναγκαζόμενος ἀποθνήσκειν,
ἔφασαν εἰπεῖν αὐτόν
τὸ λειπόμενον
ἀποκοτταβίσαντα·
«Κριτία τοῦτ' ἔστω τῷ καλῷ».
Καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἄγνωῶ,
ὅτι ταῦτα ἀποφθέγματα
οὐκ ἀξιόλογα,
ἐκεῖνο δὲ τοῦ ἀνδρὸς
κρίνω ἀγαστόν,
τὸ τοῦ θανάτου παρεστηκότος

«Ἄν, ὅμως, κάνω ησυχία
ἀραγε δε θα θρηνήσω;
Και ὅταν ἔπινε το κώνειο
αναγκασμένος να πεθάνει,
λένε ὅτι εἶπε
ρίχνοντας κάτω ὅσο εἶχε μείνει,
ὅπως στον «κότταβο»:
«Αὐτό στην υγεία του ὀμορφου Κριτία».
Και ξέρω καλά τούτο,
ὅτι αὐτά τα ἀποφθέγματα
δεν εἶναι ἀξιόλογα.
Αὐτό το στοιχείο του ἀνδρα ὀμως
το θεωρῶ ἀξιοθαύμαστο,
το ὅτι ἀκόμα και την ὠρα που πλησίασε ο θάνατος

ἀπολιπεῖν ἐκ τῆς ψυχῆς

μήτε τὸ φρόνιμον

μήτε τὸ παιγνιῶδες.

δεν εγκατέλειψε την ψυχή του

οὔτε η αυτοκυριαρχία

οὔτε το χιούμορ του.